

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana - broj devetnaest

Jeff Pippenger

2025-12-25

Broj devetnaest

Lav iz plemena Judina ime je za Isusa koje naglašava Kristovo djelo u zapečaćivanju, a zatim i otpečaćivanju Njegove proročke Riječi. U petom poglavlju Otkrivenja Lav iz plemena Judina, koji je ujedno i korijen Davidov, pobijedio je da otvori knjigu. „Korijen“ Davidov bio je Jišaj, a korijen Jišajev bio je Peres, a njegov je korijen bio Juda, a njegov je korijen bio Jakov, a njegov je korijen bio Izak, a njegov je korijen bio Abraham. Korijen Davidov ili Jišajev, kada se spominje u vezi s Lavom iz plemena Judina, naglašava načela početka i svršetka, što je Alfa i Omega. Kada se Otkrivenje Isusa Krista otpečati u prvom poglavlju Otkrivenja, prvotno obilježje Njegova karaktera jest da je On Alfa i Omega. Ono što On jest također je načelo koje se primjenjuje pri otpečaćivanju proročanstava koja je Lav iz plemena Judina zapečatio, kada On odredi da je došlo vrijeme.

Otpečaćivanje Božje proročke Riječi sastavni je dio Božjega djela otkupljenja, dok On primjenjuje silu svoje Riječi kako bi proizveo probuđenja u skladu sa svojom voljom. Sestra White kaže da će se, kada se knjige Daniela i Otkrivenja budu bolje razumjele, među nama vidjeti veliko probuđenje. Svjetlo Božje proročke Riječi ono je koje proizvodi probuđenje i reformu u skladu s Njegovom voljom.

Sestra White, promatrajući posljednje dane, upućuje na veliku reformaciju koja se zbiva među Božjim narodom u posljednjim danima. Probuđenja i reformacije svete povijesti sva su proizašla iz Božje Riječi, a svako od tih svetih razdoblja upućivalo je na posljednje veliko probuđenje i reformaciju koji započinju neposredno prije zakona o nedjelji. Ta su probuđenja plod otpečaćenja Božje Riječi. Sedam gromova bilo je zapečaćeno, kao što je bila zapečaćena i Danielova knjiga u dvanaestom poglavlju.

Kada primijenimo proročka obilježja razdoblja rasijanja koja su povezana sa simbolom 1260, nalazimo da su u jedanaestom poglavlju Otkrivenja Mojsije i Ilija mrtvi na ulici tri i pol dana. Do osamnaestog retka stiglo je vrijeme Božjega gnjeva. Mojsije i Ilija predstavljaju Božji narod neposredno prije završetka vremena ljudske kušnje. Oni su rasijani 1260 simboličnih dana po ulicama Sodome i Egipta, gdje je Isus bio razapet.

Mojsije i Ilija bili su osnaženi da daju svoje svjedočanstvo od trećega retka pa do sedmoga retka, gdje bivaju ubijeni na ulici. Ivan je završio mjerenje hrama u drugome retku, a zatim su Mojsije i Ilija osnaženi da daju svoje svjedočanstvo, odjeveni u kostrijet. Poruka Ilije i Mojsija dana je filadelfijskom mileritskom adventizmu 1844. godine, a do 1863. njihovi su glasovi bili pokopani pod običajima i predajama koje se prenose iz naraštaja u naraštaj. Bili su osnaženi da daju svoje svjedočanstvo tri i pol godine, odjeveni u „kostrijet“, simbol sve veće tame od 1863. nadalje.

Kada primijenimo definiciju sestre White o sedam gromova kao predstavljanju događaja prvoga i drugoga anđela, na način „red na red”, oblikujemo povijest koja započinje anđelom koji silazi s porukom, ali red na red, taj anđeo jest i prvi i drugi anđeo. Jedan je postavio svoju nogu na kopno, a jednu nogu na more 11. kolovoza 1840., a drugi je došao do razočaranja 19. travnja 1844.

Sljedeći putokaz u svakoj usporednoj povijesti jest Božja ruka, koja je povezana s Habakukovim pločama. S prvim anđelom izrađena je karta iz 1843., ali u nekim je brojkama postojala pogreška. S drugim anđelom, Božja ruka je putokaz Habakukovih ploča; prikazana kada je On povukao svoju ruku od pogreške. Kada je povukao svoju ruku, poruka se postupno razvijala sve do svojega vrhunca na tabor-sastanku u Exeteru, neposredno prije razočaranja 22. listopada 1844.

Dvije crte prepoznaju poruku svjetskih razmjera, jer anđeo koji dolazi stavlja jednu nogu na kopno, a jednu nogu na more, a nadahnuće nam kaže da to predstavlja poruku za cijeli svijet. Anđeo također označava početak vremena odgode u prisposobi o deset djevice. Na tom prvom putokazu također vidimo Božju ruku kako proizvodi laž. Dana 19. travnja 1844., proročki je izgledalo kao da je viđenje slagalo, ali oni koji su imali strpljenja čekali su, i premda je viđenje kasnilo, nije slagalo. No kada započne crta koju gradimo, laž prvoga razočaranja označena je kao obilježje prvoga putokaza.

Tada znamen Božje ruke i Habakukove ploče pokazuje kako Bog pokriva jednu pogrešku, a zatim uklanjanje svoju ruku s te pogreške. U mileritskoj povijesti ta je pogreška bila dopuštena od Boga u svibnju 1842., kada je karta bila tiskana, a potom se očitovala kada je završila godina 1843.; no tek neko vrijeme poslije Gospodin je uklonio svoju ruku s pogreške u brojkama. Pogreška je trajala od svibnja 1842. pa do nekud nakon prvoga razočaranja. Za prvoga anđela, Božja ruka i Habakukove ploče označene su u svibnju 1842., ali uklanjanje njegove ruke u povijesti drugoga anđela bilo bi ubrzo nakon prvoga razočaranja.

To označava putokaz „ruke” kao proročko razdoblje. Razdoblje koje započinje time što Njegova ruka pokriva jednu pogrešku, a potom završava time što se Njegova ruka uklanja s te pogreške. To razdoblje pokrivanja i otkrivanja Njegovom rukom prikaz je djela Lava iz plemena Judina dok zapečaćuje, a zatim otpečaćuje proročku svjetlost. On je pokrio istinu, a zatim otkrio tu istu istinu — u drukčijem svjetlu koje nije proturječilo izvornoj svjetlosti. To je učinio kako bi proizveo probuđenje i reformaciju mileritskoga Ponoćnog pokliča.

Vrijeme čekanja, koje je započelo dolaskom anđela, završilo je kada je Njegova ruka bila uklonjena, čime je bila skinuta pečat s proročke svjetlosti koja je započela „pokret sedmoga mjeseca”, a koji je doveo do poruke Ponoćnog poklika na taboru u Exeteru, gdje se poruka pretvorila u plimni val, sve do zatvorenih vrata pri velikom razočaranju. Očitovanje Božje sile kroz otpečaćenje Njegove Riječi proizvelo je sve snažnije probuđenje i reformu.

Godine 1863. laodicejskom mileritskom pokretu bilo je zabranjeno prijeći preko Jordana te im je bila određena pustinja zbog kamenovanja Ilije i Mojsija. Poruka Williama Millera bila je poruka Ilije, a Millerova temeljna poruka bila su Mojsijeva „sedam vremena“. Odbaciti „sedam vremena“ značilo je ubiti Mojsija, a odbaciti temeljnu istinu koju je iznio Miller značilo je ubiti Iliju. Godine 1863. glasnik i poruka bili su ubijeni na ulici, i od toga trenutka jedini način da ih se pronađe bio je

tražiti njihove grobove na starim stazama Jeremijinim. Bili su mrtvi na ulici — to jest, sve dok ne budu uskrišeni. Oni uskrsavaju kada se „budući događaji sedam gromova“ koji će biti „otkriveni svojim redom“ ponove — u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće.

Kada se povijest prvoga anđela položi preko povijesti drugoga anđela, proročanska struktura daje referentnu točku za praćenje Kristove ruke, koja je svjetlo na stazi Ponoćnoga pokliča. Izvorna svjetlost Ponoćnoga pokliča obasjava stazu, i upravo svjetlost Njegove „slavne desne ruke“ vodi put uz stazu.

Činilo mi se da sam okružena svjetlošću i da se uzdižem sve više i više od zemlje. Okrenula sam se da potražim adventni narod u svijetu, ali ga nisam mogla pronaći, kada mi je glas rekao: „Pogledaj ponovno, i pogledaj malo više.” Nato sam podigla oči i ugledala ravnu i usku stazu, uzdignutu visoko iznad svijeta. Tom su stazom adventni vjernici putovali prema gradu koji se nalazio na njezinu daljem kraju. Iza njih, na početku staze, bilo je postavljeno sjajno svjetlo, za koje mi je anđeo rekao da je „ponoćni poklič”. To je svjetlo obasjavalo cijelu stazu i osvijetljavalo njihovim nogama da ne bi posrnuli.

„Ako su držali svoje oči uprte u Isusa, koji je bio upravo pred njima i vodio ih prema gradu, bili su sigurni. No ubrzo su neki klonuli i rekli da je grad još veoma daleko te da su očekivali da će već prije ući u njega. Tada bi ih Isus ohrabrio podižući svoju slavnju desnicu, a iz Njegove je ruke izlazila svjetlost koja se valovito širila nad adventnim zborom, i oni su uzvikivali: ‘Aleluja!’ Drugi su lakomisleno zaničevali svjetlost iza sebe i rekli da nije Bog bio taj koji ih je doveo tako daleko. Svjetlost iza njih ugasila se, ostavivši njihove noge u potpunoj tami, i oni su posrnuli, izgubili iz vida cilj i Isusa te pali sa staze dolje u mračni i opaki svijet ispod.“ *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

Kada Krist podigne svoju slavnju mišicu, On svoju „ruku” koristi kao simbol svojega djela vođenja svojega naroda. Kada povežemo dolazak drugoga anđela s prvim anđelom koji je sišao 11. kolovoza 1840., uviđamo da su oba anđela u svojim rukama imala poruku.

„Pokazano mi je zanimanje koje je cijelo nebo imalo za djelo koje se odvijalo na zemlji. Isus je opunomoćio moćnog anđela da siđe i upozori stanovnike zemlje da se pripreme za Njegov drugi dolazak. Kad je anđeo napustio Isusovu prisutnost na nebu, pred njim je išla izvanredno sjajna i slavna svjetlost. Rečeno mi je da je njegova misija bila obasjati zemlju svojom slavom i upozoriti čovjeka na nadolazeći gnjev Božji. ...”

„Drugomu silnom anđelu bilo je povjereno da siđe na zemlju. Isus mu je stavio u ruku jedan spis, i kad je došao na zemlju, povikao je: ‘Pade, pade Babilon.’ Tada sam ponovno vidjela razočaranje kako podižu svoje oči prema nebu, gledajući s vjerom i nadom prema pojavku svojega Gospodina. No činilo se da mnogi ostaju u nekom obamrlom stanju, kao da spavaju; ipak sam na njihovim licima mogla vidjeti trag duboke žalosti. Razočarani su iz Svetoga pisma vidjeli da se nalaze u vremenu odgode i da moraju strpljivo čekati ispunjenje viđenja. Isti dokaz koji ih je naveo da očekuju svojega Gospodina 1843. godine, naveo ih je da ga očekuju 1844. godine. Ipak sam vidjela da većina nije posjedovala onu snagu koja je obilježavala njihovu vjeru 1843. godine. Njihovo je razočaranje oslabilo njihovu vjeru.” *Early Writings*, 246, 247.

Oba su anđela jedan od triju anđela koji zajedno čine jedan simbol, stoga su usklađeni s obzirom na poruku koju predstavljaju, premda svaki od njih predstavlja svoju vlastitu jedinstvenu poruku. Oba anđela imaju „spis” u svojim rukama, što predstavlja kušnju. „Prvi i drugi anđeo trebaju teći usporedno” s trećim anđelom.

„Bog je porukama iz Otkrivenja 14 dao njihovo mjesto u nizu proročanstva, i njihovo djelo ne smije prestati sve do završetka povijesti ove zemlje. Poruke prvoga i drugoga anđela još su uvijek istina za ovo vrijeme i trebaju teći usporedno s ovom koja slijedi. Treći anđeo objavljuje svoje upozorenje jakim glasom. ‘Nakon toga,’ rekao je Ivan, ‘vidio sam drugoga anđela gdje silazi s neba, koji ima veliku vlast, i zemlja se prosvijetlila od njegove slave.’ U tom prosvjetljenju sjedinjena je svjetlost svih triju poruka.” The 1888 Materials, 803, 804.

Sestra White poistovjećuje trećega anđela s anđelom iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja te utvrđuje da prvi i drugi anđeo trebaju teći usporedno s proročkom poviješću koju predstavlja treći anđeo iz Otkrivenja osamnaest. Stoga ona usklađuje silazak prvoga anđela 11. kolovoza 1840. s 11. rujna te utvrđuje da je anđeo iz Otkrivenja osamnaest „treći anđeo“. Treći anđeo posljednji je od trojice i predodčen je prvim; iz toga razloga Sestra White obavještava nas da je poslanje prvoga anđela bilo istovjetno poslanju anđela iz Otkrivenja osamnaest, jer je poslanje obaju anđela bilo „rasvijetliti zemlju svojom slavom“.

„Sedam gromova” predstavljaju razgraničenje događaja unutar povijesti prvoga i drugoga anđela koje će se ponoviti u povijesti trećega anđela. Nadahnuće je uputilo da, kada ove povijesti uskladimo „redak na redak”, silazak prvoga anđela 1840. usklađuje se s Njegovim silaskom 11. rujna. To označava poruku kušnje koja se mora pojesti s dva svjedoka te usklađuje razočaranje s prvim waymarkom.

„Sedam gromova” predstavlja proročko razdoblje koje započinje razočaranjem i završava još većim razočaranjem.

Kada se proročki slijed silaska prvoga anđela uskladi s dolaskom drugoga anđela, nastaje „struktura istine”. Istina je definirana kao tri koraka, pri čemu su prvi i posljednji isti, a srednji korak predstavlja pobunu. Usklađivanjem prva dva anđela s tim obrascem nastaje struktura sastavljena od prvoga i drugoga anđela, koja prikazuje trećega anđela iz Otkrivenja osamnaest, a treći anđeo iz Otkrivenja osamnaest spoj je i prvoga i drugoga anđela.

Treći anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja sastoji se od dvaju glasova. Prvi je glas bio ispunjen kada su se zgrade New Yorka srušile 11. rujna, a drugi glas iz četvrtoga retka jest nedjeljni zakon. U razdoblju od 11. rujna do nedjeljnoga zakona treći anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja predstavlja spoj prvoga i drugoga anđela. Budući da je to činjenica, uporabiti povijest ta dva anđela „redak na redak” kako bi predstavljala povijest trećega anđela iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja — znači uskladiti prvoga i drugoga anđela s prvim i drugim anđelom.

Dva anđela dolaze na prvo razočaranje, i oba su anđela proročki povezana, i oba imaju poruku kušnje koja je u ruci anđela. Sljedeći putokaz prikazan u liniji jesu Habakukove ploče, što je

izravno povezano s Božjom rukom. U liniji prvoga anđela karta iz 1843. nastaje u svibnju 1842., a u liniji drugoga anđela nije bilo karte. Karta je završila s dolaskom drugoga anđela. Putokaz Habakukove ploče u liniji drugoga anđela jest uklanjanje Božje ruke s pogreške u brojkama karte iz 1843.

Njegova je ruka prekrila pogrešku na putokazu prvoga anđela, a Njegova je ruka bila uklonjena upravo na tom istom putokazu, u crti drugoga anđela. Dakle, putokaz Habakukovih ploča u usporednim crtama prvoga i drugoga anđela predstavlja dva koraka. U prvom koraku Njegova ruka prekriva pogrešku, a na kraju razdoblja putokaza Habakukovih ploča On uklanja svoju ruku. Vrijeme odgode započelo je dolaskom drugoga anđela, a vrijeme odgode završava postupno, počevši uklanjanjem Njegove ruke. Putokaz Habakukovih ploča predstavlja vremensko razdoblje koje je na početku obilježeno Kristovom rukom, a na svršetku Njegovom rukom.

Dvije su ruke označene pri prvom razočaranju, i obje imaju poruku kušnje koja se mora uzeti i pojesti. Zatim započinje razdoblje proročkoga vremena, koje predstavlja temeljne istine, počevši s Božjom rukom koja prekriva i završavajući s Njegovom rukom koja otkriva. Sljedeći putokaz jest taborni sastanak u Exeteru, gdje poklik u ponoć razdvaja i pročišćuje one koji bi slijedili Kristovu ruku u Svetinju nad svetinjama.

Kad je Krist ušao u Presveto mjesto, podigao je svoju ruku prema nebu i zakleo se da vremena više neće biti. Upravo je bio zapečatio „sedam gromova” koji predstavljaju povijest prva dva anđela, ponavljajući se u povijesti trećega. Zapečatio je „sedam gromova” kao što je zapečatio Danielova proroštva u dvanaestom poglavlju. U dvanaestom poglavlju Daniela, na početku triju simboličkih vremenskih razdoblja, Krist podiže obje ruke prema nebu i objavljuje da će, kada se dovrši raspršenje Božjega naroda, oni koji postanu „ljudi čudu” biti očišćeni i uzdignuti kao prinos. Ustroj prvoga i drugoga anđela, koji sada razmatramo, simbolički očituje Božju ruku na svakom koraku.

Kada On zakriva istinu, to proizvodi razočaranje, a kada uklanja svoju ruku, nastaje svjetlo, i to je svjetlo svjetlo poruke Ponoćnog poklika. Prvo razočaranje sve do velikoga razočaranja nosi potpis alfe i omega te je izloženo unutar strukture istine. Početak predstavlja svršetak, a oznaka puta između dvaju razočaranja prikazuje učinak zapečaćivanja i otpečaćivanja Habakukovih ploča, što je otpečaćivanje Jeremijinih staza, te predstavlja temelj na kojemu se podiže hram prije nedjeljnoga zakona, kada se dovršeni hram uzdiže iznad svih gora. Središnja oznaka puta u riječi istine predstavlja pobunu, a u povijesti prikazanoj konačnim odvajanjem pšenice i kukolja očituje pobunu ludih djevice.

Pobuna prikazana putem putokaza Habakukovih ploča prikazana je kao postupna, jer nije riječ o jednom jedinom putokazu, nego o razdoblju s određenim početkom i završetkom, kako je prikazano Božjom rukom. Božja je ruka dvaput pri prvom razočaranju, jer postoje dva anđela koji obojica imaju poruku u svojim rukama. Sljedeći putokaz pobune ima početnu i završnu ruku, pa tako i on unutar svojih proročkih obilježja ima dvije ruke. Treći putokaz velikog razočaranja prepoznaje Krista kako podiže svoju ruku i kune se nebom, upravo u istom odlomku u kojem je zapečaćeno sedam gromova, kao što je to bilo u dvanaestom poglavlju Daniela. Upravo na onoj točki na kojoj anđeo označava kraj proročke strukture prva dva anđela koja sada razmatramo, On

završava primjenu proročkog vremena i postavlja se u usporedni odlomak u knjizi Daniela, gdje ne podiže svoju ruku, nego podiže obje svoje ruke.

U dvanaestom poglavlju Daniela nalaze se tri proročka razdoblja koja su otpečaćena u posljednjim danima, jer to je ono što snalazi Božji narod u posljednjim danima. Prvo što se spominje u Danielovu završnom vrhuncu viđenja jest da je Daniel, koji predstavlja ostatak Božjega naroda, imao razumijevanje i stvari i viđenja. Posljednje što je Daniel zabilježio jest kako je porast znanja Lav iz plemena Judina upotrijebio da proizvede posljednje probuđenje i reformaciju među Božjim narodom, koji se razlikuju kao oni koji razumiju. On dovršava pečačenje svoga naroda otpečaćivanjem „sedam gromova” iz Otkrivenja u vezi s otpečaćivanjem „triju razdoblja” iz dvanaestog poglavlja Daniela.

Kada Isus označuje da će na kraju tri i pol proročka dana raspršivanja sile Božjega naroda sva „čudesa” biti dovršena, On time označuje srpanj 2023., kada su bila dovršena tri i pol dana smrti na ulicama iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja. Tada bi čudesa bila dovršena prije nedjeljnoga zakona. On je označio srpanj 2023. podižući ne jednu, nego obje ruke. Čineći to, označio je kraj vremena odgode, kao kada je uklonio svoju ruku s pogreške u mileritskoj povijesti. Prvo razočaranje dogodilo se 18. srpnja 2020., kako je predloženo prvim razočaranjem milerita, a vrijeme odgode započelo je i trajalo sve dok nije drugi put ispružio svoju ruku da sabere svoj preostali narod u srpnju 2023.

Prvo razočaranje prikazano je Božjom rukom koja prekriva pogrešku, a za milerite je ta pogreška bila poistovjećivanje godine 1843., umjesto 22. listopada 1844. To je razočaranje prikazano u dvanaestom retku dvanaestog poglavlja. Prvo razočaranje prikazano je Njegovom rukom koja prekriva pogrešku i predloženo je mileritima koji su došli do prvog razočaranja. Riječ u dvanaestom retku jest „dolazi“. Blago onomu koji čeka i koji „dolazi“ do 1335; blago onomu koji „dolazi“ do razočaranja od 19. travnja 1844. Riječ prevedena kao „dolazi“ znači „dotaknuti“. Mileriti su doživjeli svoje prvo razočaranje kada je godina 1843. dotaknula godinu 1844. Dvanaesti redak Daniela dvanaest označuje prvo razočaranje i 19. travnja 1844., ali još izravnije prvo razočaranje od 18. srpnja 2020.

Prvo proročko razdoblje i posljednje proročko razdoblje od triju razdoblja koja su otpečaćena u vrijeme svršetka, kada se umnožava znanje i izvršava konačno odvajanje pšenice od kukolja, te se tako prepoznaje otpečaćenje proročke svjetlosti koja pečati sto četrdeset i četiri tisuće, jedno su te isto proročko razdoblje.

Prvo razdoblje iz sedmoga retka jest završetak raspršenja iz tri i pol dana u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, u srpnju 2023., a razdoblje iz dvanaestoga retka jest početak toga istog raspršenja 18. srpnja 2020. Alfa i Omega označio je povijest sedam gromova u dvanaestom poglavlju Daniela kao povijest koja započinje razočaranjem 18. srpnja 2020. i završava tri i pol simbolična dana kasnije, u srpnju 2023. Jednako je važno to što, kada je Alfa i Omega označio početak i svršetak posljednjega vremena zadržavanja, nije podigao jednu, nego obje svoje ruke prema nebu i zakleo se Onim koji živi u vijeke vjekova.

Sin Božji, koji je Sin Čovječji, sklapa zakletvu s Ocem upravo ondje gdje je započeo vrhunac priče o savezničkom narodu Božjemu, kada je Krist najprije pozvao Abrama obećanjem, a zatim obećanje potvrdio zakletvom. Izuj svoju obuću, jer stojiš na svetom tlu!

Srednje slovo od tri proročka razdoblja nije ništa manje nego omega ispunjenje proročanstva o savezničkom vremenu od 430 godina Abrama i Pavla, kako je prikazano u 1290 godina iz jedanaestog retka. Redak, promatran s mileritskim razumijevanjem, prepoznaje tridesetogodišnje razdoblje pripreme za papinstvo, nakon kojega slijedi 1260 godina papinskoga progonstva. Abramovih 430 godina predstavlja ropstvo i izbavljenje u određenom narodu, zajedno s time da prvih trideset godina predstavljaju Gospodinovo stupanje u savez s Abramom. Trideset godina pripreme za svećenike započelo je 1989. godine, u vrijeme svršetka, a tih trideset godina završava nedjeljnim zakonom, kada redak naznačuje da će biti postavljena grozota pustoši te će tada progoniti Božji narod tijekom 1260 simboličkih godina, usklađujući se s Ivanova 42 simbolička mjeseca u trinaestom poglavlju Otkrivenja.

Reformatorski pokret sto četrdeset i četiri tisuće započeo je 1989. godine, kada je Gospodin otpočeo svoje djelo pripravljanja svećenstva da služi tijekom krize o ponoći, koja započinje nedjeljnim zakonom. Alfa i Omega stajao je nad vodama Hidekela i podigao obje svoje ruke k nebu, zaklinjući se da će, kada se ispuni rasijavanje od 18. srpnja 2020. do srpnja 2023., biti dovršena čudesa povezana s Kristovim djelom sjedinjenja njegova božanstva s čovječtvom.

To je ista objava iz desetoga poglavlja, u slijedu sedam gromova, jer ondje ne samo da je završio proročku primjenu vremena, nego je također odredio da će se u danima kad zatrubi sedmi anđeo dovršiti tajna Božja. Usporedni odlomak u Danielu dvanaest otkriva da će, kad je raspršenje završilo u srpnju 2023., dovršenje pečaćenja Božjega naroda biti dovršeno, kao što je predstavljeno zvukom sedme trube, koji se podudario s time da je Krist podigao svoju ruku i zakleo se u oba usporedna odlomka.

Prvo proročko razdoblje i posljednje proročko razdoblje trostruke poruke iz dvanaestog poglavlja Daniela nose potpis alfe i omega. Prvo razdoblje iz sedmog retka identificira završetak upravo onoga istog razdoblja kojemu dvanaesti redak označuje početak. U sredini između sedmog i dvanaestog retka prikazana je povijest vremena svršetka od 1989. godine do završetka vremena milosti. U sredini alfa-razdoblja sedmog retka i omega-povijesti dvanaestog retka prikazana je konačna pobuna čovječanstva od nedjeljnog zakona sve dok Mihael ne ustane, a prikazana je upravo u samom poglavlju u kojem Mihael ustaje.

Pobuna srednjeg razdoblja prvenstveno je izvanjska povijest pobune, no prvih trideset godina jest unutarnja povijest pripreme svećenika koji su u izravnom sučeljavanju s izvanjskim silama predstavljenima u sljedećem razdoblju od 1260 godina.

Srednje razdoblje predstavlja pobunu trinaestoga slova hebrejskoga alfabeta i sjedinjuje se s unutarnjim dok prikazuje završnu bitku velike borbe na planetu Zemlji, dok vrijeme kušnje još traje. Njegova kombinacija vanjskoga i unutarnjega također je poruka Danielova posljednjeg viđenja, prikazanog rijekom Hiddekel i trima poglavljima koja također nose potpis Alfe i Omega te su izgrađena na ustroju istine. Prvo i posljednje poglavlje govore o zapečaćenju Božjega naroda,

koji je prikazan kao zvijezde što sjaje zauvijek. Središnje poglavlje pobune prepoznaje istu povijest prikazanu u jedanaestom retku s 1290 godina, što je središnji redak u toj istoj strukturi.

Kada Krist u proročkoj strukturi upotrebljava svoju ruku, ona predstavlja mnoge istine, ali također predstavlja put kojim vodi svoj narod. Otkrivenje Isusa Krista počelo se odpečaćivati u srpnju 2023. To odpečaćivanje uključuje odpečaćivanje sedam gromova i Danielove poruke kako je prikazana unutar dvanaestog poglavlja. Odpečaćivanje se odvija unutar skrivene povijesti četrdesetog retka, koja je započela 1989. i završava kod nedjeljnog zakona. U toj će povijesti Božji narod biti zapečaćen, a zapečaćen je izlivanjem Duha Svetoga. Završno izlivanje Duha Svetoga prepoznaje se u osmom poglavlju Otkrivenja, gdje je prikazano kao sedmi, a stoga i posljednji pečat. Lav iz Judina plemena nadvladao je u petom poglavlju da otvori knjigu zapečaćenu sa sedam pečata.

Šesti pečat postavio je pitanje na kraju šestoga poglavlja, pitajući tko će moći opstati tijekom razdoblja kada više nema posredovanja za grijeh.

Jer je došao veliki dan gnjeva njegova; i tko će moći opstati? Otkrivenje 6,17.

Sljedeće poglavlje, ili možete reći sljedeći redak, uvodi pečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće te veliko mnoštvo koje se prikuplja u Božje kraljevstvo tijekom krize zakona o nedjelji. Sto četrdeset i četiri tisuće odgovor su na pitanje šestoga pečata. Nakon što su prikazani u sedmome poglavlju, osmo poglavlje zatim označava uklanjanje sedmoga i posljednjega pečata.

I kad je otvorio sedmi pečat, nastade tišina na nebu oko pola sata. I vidjeh sedam anđela koji stajahu pred Bogom; i njima se dade sedam truba. I drugi anđeo dođe i stade pred žrtvenik, imajući zlatnu kadionicu; i dade mu se mnogo kâda, da ga prinese sa molitvama svih svetih na zlatni žrtvenik koji bijaše pred prijestoljem. I dim kâda, koji uzađe s molitvama svetih, uzdizao se pred Boga iz ruke anđelove.

I anđeo uze kadionicu, napuni je ognjem sa žrtvenika i baci na zemlju; i nastadoše glasovi, i gromovi, i munje, i potres. Otkrivenje 8,1–5.

„Oganj”, prikazan u šestom poglavlju Izaije kao „žeravica”, koji sestra White prepoznaje kao simbol pročišćenja, uzima se sa žrtvenika i baca na zemlju. „Oganj” s neba na Pedeseticu bio je prikazan kao jezici „ognja”. „Oganj” je ono čime Glasnik Saveza pročišćuje sinove Levijeve.

“Njemu je vijača u ruci, i temeljito će očistiti svoje gumno, i sabrat će svoju pšenicu u žitnicu.” Matej 3,12. Ovo je bilo jedno od vremena čišćenja. Riječima istine pljeva se odvajala od pšenice. Budući da su bili odviše tašti i samopravedni da prime ukor, odviše zaljubljeni u svijet da prihvate život poniznosti, mnogi su se odvratili od Isusa. Mnogi još uvijek čine isto. Duše se danas ispituju kao što su bili iskušani oni učenici u sinagogi u Kafarnaumu. Kada istina dopre do srca, oni vide da njihov život nije u skladu s Božjom voljom. Vide potrebu za potpunom promjenom u sebi; ali nisu voljni prihvatiti djelo samoodricanja. Stoga se gnjeve kada se otkriju njihovi grijesi. Odlaze uvrijeđeni, kao što su učenici ostavili Isusa, mrmljajući: ‘Tvrdi je ovo besjeda; tko je može slušati?’” Želja vjekova, 392.

Oganj je ono što je sišlo na Ilijinu žrtvu, kao što je bilo i s Gideonovom žrtvom anđelu. „Oganj” očišćenja jest Božja Riječ, jer biti učinjen svetim znači biti posvećen Njegovom Riječju. „Oganj” koji se baca na zemlju kada se uklanja sedmi pečat označuje osnaženje proročke poruke koja se otpećakuje u posljednjim danima, za vrijeme oglašavanja sedme trube, tijekom konačnog i savršenog ispunjenja događaja predočenih sa sedam gromova i potvrđenih trima proročkim razdobljima iz dvanaestog poglavlja Daniela, koja su bila zapećaćena sve do posljednjih dana.

Otkrivenje Isusa Krista koje se otpećakuje neposredno prije završetka vremena ljudske kušnje—uključuje otpećaćenje sedam gromova, uklanjanje sedmog pečata, otpećaćenje dvanaestog poglavlja Daniela te otpećaćenje skrivene povijesti četrdesetog retka jedanaestog poglavlja Daniela, upravo one povijesti u vezi s kojom je anđeo upitao Čovjeka odjevena u lan: kakav će biti svršetak tih čudesa.

Čovjek obučen u lan odgovori i reče — Kad dođeš do završetka vremena odgađanja u srpnju 2023., dosegao si povijest pećaćenja sto četrdeset i četiri tisuće.

On je također rekao — na kraju tri i pol simbolična dana iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja, proročanska poruka iz knjige Daniela bit će otpećaćena, kao što je predočeno vremenom svršetka 1798. godine. Istina koja će tada biti otpećaćena, na kraju tri i pol simbolična dana, nalazit će se upravo u onih devet redaka iz knjige Daniela koji prepoznaju i određuju pećaćenje i otpećaćivanje knjige Daniela.

O ovim ćemo stvarima nastaviti u sljedećem članku.

„Kad je Krist došao na ovu zemlju, predaje koje su se prenosile s naraštaja na naraštaj i ljudsko tumaćenje Pisama sakrili su ljudima istinu kakva je u Isusu. Istina je bila pokopana pod gomilom predaja. Duhovno značenje svetih svezaka bilo je izgubljeno; jer su ljudi u svojem nevjerovanju zaključali vrata nebeskoga blaga. Tama je pokrivala zemlju i gust mrak narode. Istina je gledala s neba na zemlju; ali nigdje se nije otkrivao božanski pečat. Sumornost poput mrtvačkoga pokrova nadvila se nad zemljom.”

„Ali je pobijedio Lav iz Judina plemena. Otvorio je pečat koji je zatvarao knjigu božanske upute. Svijetu je bilo dopušteno promatrati čistu, nepatvorenu istinu. Sama je Istina sišla da odmakne tamu i suzbije zabludu. Učitelj je bio poslan s neba sa svjetlošću koja je trebala prosvijetliti svakoga čovjeka koji dolazi na svijet. Bilo je muškaraca i žena koji su gorljivo tražili znanje, sigurnu proročku riječ, i kad je ona došla, bila je kao svjetlost što svijetli na tamnu mjestu.” Spalding Magan, 58.

„Pismoznanci i farizeji tvrdili su da tumače Pisma, ali su ih tumačili u skladu sa svojim vlastitim zamislima i predajama. Njihovi običaji i maksime postajali su sve zahtjevniji i stroži. U svojem duhovnom smislu, sveta Riječ postala je narodu kao zapećaćena knjiga, zatvorena njihovu razumijevanju.“ Signs of the Times, 17. svibnja 1905.